No. 4089/K-5/KCBC/OL/DS 04.02.2025

33-ാമത് ലോക രോഗീദിനത്തിൽ പരിശുദ്ധ പിതാവ് ഫ്രാൻസിസ് പാപ്പാ നൽകുന്ന സന്ദേശം (ഫെബ്രുവരി 11, 2025)

"പ്രത്യാശ നമ്മെ നിരാശരാക്കുന്നില്ല" (റോമാ 5:5), മറിച്ച് പരീക്ഷണകാലത്ത് അത് നമ്മെ ബലപ്പെടുത്തുന്നു.

പ്രിയ സഹോദരീസഹോദരന്മാരേ,

ഈ ജൂബിലി വർഷം 2025-ൽ നാം 33-ാമത് ലോക രോഗീദിനം ആചരിക്കുന്നു. ജൂബിലി വർഷത്തിൽ "പ്രത്യാശയുടെ തീർത്ഥാടകർ" ആകാൻ സഭ നമ്മെ ക്ഷണിക്കുന്ന വേളയിലാണ് ഈ ദിനം നാം ആചരിക്കുന്നത്. ഈ പശ്ചാത്തലത്തിൽ ദൈവവചനം നമ്മെ അനുഗമനം ചെയ്യുകയും വിശുദ്ധ പൗലോസിന്റെ വാക്കുകളിൽ നമുക്കു പ്രോത്സാഹജനകമായ ഒരു സന്ദേശം നൽകുകയും ചെയ്യുന്നു: "പ്രത്യാശ നമ്മെ നിരാശരാക്കുന്നില്ല" (റോമാ 5:5); യഥാർത്ഥത്തിൽ, അത് പരീക്ഷണകാലത്ത് നമ്മെ ബലപ്പെടുത്തുന്നു.

ഈ വാക്കുകൾ ആശ്വാസദായകമാണ്; അതേസമയം അവ പരിഭ്രമജനകവും ആകാം, ഏറെ പ്രത്യേകിച്ച്, സഹനത്തിൽ ആയിരിക്കുന്നവർക്ക്. ഉദാഹരണത്തിന്, ശരീരത്തെ ദുർബലപ്പെടുത്തുന്ന രോഗങ്ങൾക്ക് വിധേയമായിരിക്കുമ്പോൾ നമുക്ക് എങ്ങനെയാണ് ബലമുള്ളവർ ആയിരിക്കാൻ സാധിക്കുന്നത്? വിശേഷിച്ച്, അതിന്റെ ചികിത്സയ്ക്കായുള്ള ചിലവ് ഭാരിച്ചതായിരിക്കുമ്പോൾ! മാത്രമല്ല, നമ്മുടെ സഹനത്തോടൊപ്പം തന്നെ, നമ്മെ പിന്താങ്ങുന്നവർക്കും സ്നേഹിക്കുന്നവർക്കും നമ്മെ സഹായിക്കാൻ കഴിയാതെ വരുന്നതു കാണുമ്പോൾ നമുക്ക് എങ്ങനെ ശക്തരായിരിക്കാൻ സാധിക്കും? ഇതുപോലുള്ള സാഹചര്യങ്ങളിൽ, നമുക്കുള്ളതിലും അധികമായി ശക്തി നമുക്ക് ആവശ്യമായി വരുന്നു. നമുക്ക് ദൈവത്തിന്റെ സഹായം ആവശ്യമാണെന്ന് നാം മനസ്സിലാക്കുന്നു; അവിടത്തെ ആത്മാവിന്റെ ദാനമായ കൃപയും പരിപാലനയും ബലവും നമുക്ക് ആവശ്യമാണ് (*കത്തോലിക്കാ സഭയുടെ മതബോധന ഗ്രന്ഥം*, 1808 കാണുക).

സഹനത്തിൽ ആയിരിക്കുന്നവർക്ക് ദൈവം എപ്രകാരം സമീപസ്ഥൻ ആണെന്നു നമുക്ക് ഒരു വിചിന്തനം ചെയ്യാം, അതും മൂന്നു വിധത്തിൽ: കണ്ടുമുട്ടലിൽ, വരദാനമായി, പങ്കുവയ്ക്കലിൽ.

1. കണ്ടുമുട്ടൽ: യേശു തന്റെ 72 ശിഷ്യരെ ദൗത്യവുമായി പറഞ്ഞയച്ചപ്പോൾ (ലൂക്കാ 10:1-9 കാണുക), രോഗികളോടു "ദൈവരാജ്യം നിങ്ങളുടെ അടുക്കലേക്ക് എത്തിയിരിക്കുന്നു" (10:9) എന്നു പറയാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. മറ്റു വാക്കുകളിൽ പറഞ്ഞാൽ, തങ്ങളുടെ രോഗം, വേദനാപൂരിതവും അഗ്രാഹ്യവുമാണെങ്കിൽ പ്പോലും കർത്താവിനെ കണ്ടുമുട്ടാനുള്ള ഒരവസരം ആണെന്നു കാണാൻ രോഗികളെ സഹായിക്കാൻ അവിടന്ന് അവരോടു നിർദേശിക്കുകയായിരുന്നു. രോഗങ്ങളുടെ നേരത്ത് നാം ശാരീരികവും മാനസികവും ആത്മീയവുമായ തലങ്ങളിൽ നമ്മുടെ മാനുഷിക ബലഹീനത തിരിച്ചറിയുന്നു. അതേസമയംതന്നെ, ദൈവത്തിന്റെ സാമീപ്യവും അനുകമ്പയും നാം അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു; എന്തെന്നാൽ, യേശുവിലൂടെ ദൈവം നമ്മുടെ മാനുഷിക സഹനത്തിൽ പങ്കുചേരുകയുണ്ടായി. ദൈവം നമ്മെ ഉപേക്ഷിക്കാറില്ല; പലപ്പോഴും ഒരിക്കലും പ്രതീക്ഷിക്കാത്തതും സ്വന്തമായി നാം കണ്ടെത്താൻ സാധ്യതയില്ലാതിരുന്നതുമായ ശക്തി നമുക്കു പകർന്നുതന്നുകൊണ്ട് ദൈവം നമ്മെ ആശ്ചര്യപ്പെടുത്താറുണ്ട്.

അതിനാൽ, രോഗം രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുന്ന കണ്ടുമുട്ടലിന്റെ അവസരമായി ഭവിക്കുന്നു; അതായത്, ജീവിതത്തിന്റെ കൊടുങ്കാറ്റുകളുടെ മധ്യേ നമുക്ക് അഭയംപ്രാപിക്കാവുന്ന ബലമുള്ള ശില; വലിയ വില കൊടുത്താണെങ്കിലും നമ്മെ കൂടുതൽ ശക്തരാക്കുന്ന ഒരനുഭവം; കാരണം, നാം ഒറ്റയ്ക്കല്ല എന്ന് അത് നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നു. സഹനം എപ്പോഴും ദുർഗ്രാഹ്യമാംവിധം രക്ഷയുടെ ഒരു വാഗ്ദാനം അതിൽതന്നെ പകർന്നുതരുന്നു; എന്തെന്നാൽ, ദൈവത്തിന്റെ സാമിപ്യവും അവിടത്തെ ആശ്വാസദായകമായ സാന്നിധ്യവും അത് നമുക്ക് അനുഭവവേദ്യമാക്കുന്നു. അങ്ങനെ, "സുവിശേഷത്തിന്റെ പൂർണത, അതിന്റെ വാഗ്ദാനത്തിനും ജീവനുമോടൊപ്പം" മനസ്സിലാക്കാൻ നമുക്ക് കഴിയുന്നു (വിശുദ്ധ ജോൺ പോൾ രണ്ടാമൻ, യുവജന ങ്ങളോടുള്ള പ്രഭാഷണം, New Orleans, 12 September 1987).

2. സഹനത്തിൽ ആയിരിക്കുന്നവർക്ക് ദൈവം എങ്ങനെയാണ് സമീപസ്ഥനായിരിക്കുന്നത് എന്ന രണ്ടാമത്തെ ചിന്തയിലേക്ക് ഇത് നമ്മെ നയിക്കുന്നു: വരദാനമായി. മറ്റെന്തിനേക്കാളുമുപരിയായി, കർത്താവിൽ നിന്നാണ് പ്രത്യാശ വരുന്നതെന്ന് സഹനം നമ്മെ ബോധ്യപ്പെടുത്തുന്നു. അതിനാൽ, പ്രഥമവും പ്രധാനവുമായി സഹനം സ്വീകരിക്കപ്പെടേണ്ടതും ഉൾക്കൊള്ളേണ്ടതുമായ ഒരു വരദാനമാണ്; മദ്ലേൻ ഡെൽബ്രേൽ സൂചിപ്പിക്കുന്നതനുസരിച്ച്, അപ്രകാരം ചെയ്യുന്നത്, ‘‘ദൈവത്തിന്റെ വിശ്വസ്തതയോടു വിശ്വസ്തമായിരിക്കന്നതുവഴിയാണ്” (cf. *La speranza è una luce nella notte*, [രാത്രിയിലെ ഒരു വിളക്കാണ് പ്രത്യാശ] Vatican City 2024, Preface).

യഥാർത്ഥത്തിൽ, ക്രിസ്തുവിന്റെ ഉയർപ്പിൽ മാത്രമാണ് നമ്മുടെതന്നെ ജീവിതവും ഭാഗധേയവും നിത്യതയുടെ അനന്തചക്രവാളത്തിൽ അതിന്റെ സ്ഥാനം കണ്ടെത്തുന്നത്. “മരണത്തിനോ ജീവനോ ദൂതന്മാർക്കോ അധികാരങ്ങൾക്കോ ഇപ്പോഴുള്ളവയയ്ക്കോ വരാനിരിക്കുന്നവയ്ക്കോ ശക്തികൾക്കോ ഉയരത്തിനോ ആഴത്തിനോ മറ്റേതെങ്കിലും സൃഷ്ടിക്കോ നമ്മുടെ കർത്താവായ ക്രിസ്തു യേശുവിലൂടെയുള്ള ദൈവസ്നേഹത്തിൽനിന്ന് നമ്മെ വേർപെടുത്താൻ കഴിയില്ല” (റോമാ 8:38-39) എന്ന ഉറപ്പ് നമുക്ക് ലഭ്യമാകുന്നത് യേശുവിന്റെ പെസഹാരഹസ്യത്തിൽ മാത്രമാണ്. ഈ “വലിയ പ്രത്യാശ” ആണ് ജീവിതത്തിന്റെ പരീക്ഷണങ്ങളിലും പ്രതിസന്ധികളിലും വഴി കണ്ടെത്തി മുന്നോട്ടുപോകാൻ നമ്മെ സഹായിക്കുന്ന എല്ലാ ചെറിയ മങ്ങിയ വെളിച്ചങ്ങളുടെയും ഉറവിടമായിരിക്കുന്നത് (ബെനഡിക്ട് XVI, പ്രത്യാശയിൽ രക്ഷ, 27, 31 കാണുക). എമ്മാവൂസിലേക്കുള്ള വഴിയിൽ ശിഷ്യരോടൊപ്പം എന്നപോലെ, ഉത്ഥിതനായ കർത്താവ് നമ്മുടെ ചാരെ സഹയാത്രികനായി നമ്മെ അനുഗമനം ചെയ്യുന്നു (ലൂക്കാ 24:13-53 കാണുക). അവരെപ്പോലെ നമുക്കും നമ്മുടെ ഉത്കണ്ഠകളും താല്പര്യങ്ങളും ആശാഭംഗങ്ങളും അവനോടു പങ്കുവയ്ക്കുകയും നമ്മെ പ്രകാശിപ്പിക്കുകയും നമ്മുടെ ഹൃദയത്തെ ഉന്മേഷഭരിതമാക്കുകയും ചെയ്യുന്ന അവന്റെ വചനം ശ്രവിക്കുകയും ചെയ്യാം. അവരെപ്പോലെതന്നെ അപ്പം മുറിക്കലിൽ അവന്റെ സാന്നിധ്യം നമുക്ക് തിരിച്ചറിയാം; അങ്ങനെ ഇപ്പോഴും നമ്മുടെ സമീപത്തേക്കു വരുകയും നമ്മുടെ ധൈര്യവും ആത്മവിശ്വാസവും വീണ്ടെടുത്തുനൽകുകയും ചെയ്യുന്ന ആ “വലിയ യാഥാർഥ്യം” നമുക്കു തിരിച്ചറിയുകയും ചെയ്യാം.

3. ദൈവം നമുക്ക് സമീപസ്ഥം ആയിരിക്കുന്ന മൂന്നാമത്തെ വഴിയിലേക്ക് നമുക്ക് തിരിയാം: പങ്കുവയ്ക്കൽ വഴിയായി. സഹനത്തിന്റെ വേദികൾ പലപ്പോഴും പങ്കുവയ്ക്കലിന്റെയും പരസ്പരം സമ്പന്നമാക്കുന്നതിന്റെയും വേദികളാണ്. രോഗികളുടെ കിടക്കകൾക്കരികിൽ എത്രയോ പ്രാവശ്യമാണ് നാം പ്രത്യാശിക്കാൻ പഠിച്ചിട്ടുള്ളത്? സഹനത്തിൽ ആയിരിക്കുന്നവരുടെ സമീപത്തായിരുന്നുകൊണ്ട് എത്രയോ പ്രാവശ്യമാണ് നാം വിശ്വസിക്കാൻ പഠിച്ചിട്ടുള്ളത്? എത്രയോ പ്രാവശ്യമാണ് ആവശ്യങ്ങളിൽ ഇരിക്കുന്നവരെ ശുശ്രൂഷിച്ചുകൊണ്ട് നാം സ്നേഹം കണ്ടെത്തിയിട്ടുള്ളത്? നാം പ്രത്യാശയുടെ “മാലാഖമാരും” പരസ്പരം ദൈവത്തിന്റെ സന്ദേശവാഹകരും ആണെന്നു നമുക്ക് ബോധ്യപ്പെടുന്നു; നമ്മളെല്ലാവരും ഒരുമിച്ചാണ് അപ്രകാരം ആയിരിക്കുന്നത്: രോഗികളോ വൈദ്യന്മാരോ നേഴ്സുമാരോ കുടുംബാംഗങ്ങളോ സുഹൃത്തുക്കളോ വൈദികരോ സന്യാസീസന്യാസിനികളോ ഒക്കെയായി; നാം എവിടെയായാലും - കുടുംബത്തിലോ, ആശുപത്രികളിലോ ആതുരാലയങ്ങളിലോ വൈദ്യശാലകളിലോ ചികിത്സാകേന്ദ്രങ്ങളിലോ ഒക്കെയായാലും, അപ്രകാരമാകാം.

കൃപനിറഞ്ഞ പ്രസ്തുത കണ്ടുമുട്ടലുകളുടെ സൗന്ദര്യവും പ്രാധാന്യവും എങ്ങനെ വിലമതിക്കാൻ ആകുമെന്നു നാം പഠിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഒരു നേഴ്സിന്റെ ആർദ്രമായ പുഞ്ചിരിയും, ഒരു രോഗിയുടെ കൃതജ്ഞതയും പ്രതീക്ഷയും, ഒരു ഭിഷഗ്വരന്റെയോ സന്നദ്ധസേവകന്റെയോ ശ്രദ്ധയാർന്ന മുഖവും, ഒരു ദമ്പതിയുടെയോ ഒരു കുട്ടിയുടെയോ പേരക്കുട്ടിയുടെയോ പ്രിയപ്പെട്ട സ്നേഹിതന്റെയോ ഉത്ക്കണ്ഠാജനകവും അതേസമയം പ്രത്യാശാജനകവുമായ നോട്ടവും ഒക്കെ വിലപ്പെട്ടതായി കരുതാൻ നാം പഠിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇവയെല്ലാംതന്നെ സൂക്ഷിക്കപ്പെടേണ്ട പ്രകാശകിരണങ്ങളാണ്; വിപത്തിന്റെ ഇരുണ്ട രാത്രിയിൽപ്പോലും അവർ നമുക്ക് ശക്തി പകരുന്നു; അതോടൊപ്പംതന്നെ ജീവിതത്തിന്റെയും സ്നേഹത്തിന്റെയും സാമിപ്യത്തിന്റെയും ആഴമാർന്ന അർഥം നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു (ലൂക്കാ 10:25-37 കാണുക). രോഗികളായവരോ സഹനത്തിലായിരിക്കുന്നവരെ പരിചരിക്കുന്നവരോ ആയ സഹോദരീസഹോദരന്മാർ ഈ ജൂബിലി വർഷത്തിൽ വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു പ്രവൃത്തി നിർവഹിക്കുന്നവരാണ്. പ്രിയപ്പെട്ടവരേ, നിങ്ങളുടെ ഒരുമിച്ചുള്ള യാത്ര എല്ലാവർക്കും ഒരു അടയാളമാണ്: “മനുഷ്യമഹാത്മ്യത്തിന് ഒരു ഗീതം, പ്രത്യാശയുടെ ഒരു പാട്ട്” (*പ്രത്യാശ നമ്മെ നിരാശരാക്കുന്നില്ല*, 11). അതിന്റെ രാഗങ്ങൾ ആരോഗ്യപരിപാലന കേന്ദ്രങ്ങളുടെ മുറികളുടെയും കിടക്കുകളുടെയും അപ്പുറത്ത് പോകുന്നതാണ്; അവ ഉപവിയിൽ “ഒരു സമൂഹത്തിന്റെ മുഴുവൻ സംഘഗാനപരമായ പങ്കാളിത്തം” (*പ്രത്യാശ നമ്മെ നിരാശരാക്കുന്നില്ല*, 11) പുറത്തെടുക്കാൻ സഹായകമാകും; അപ്രകാരമുള്ള ഒരു സ്വരച്ചേർച്ചയിൽ എത്തിച്ചേരുന്നത് പലപ്പോഴും

ബുദ്ധിമുട്ടുള്ള കാര്യമാണ്; ഇക്കാരണത്താൽതന്നെ അത് ഏറെ ആശ്വാസദായകവും ശക്തവും ആണ്; ഏറ്റവും ആവശ്യമുള്ളിടത്തെല്ലാം പ്രകാശവും ഊഷ്മളതയും പകരാൻ അതിനു കഴിയും.

ഇക്കാര്യത്തിൽ, സഭ മുഴുവൻ നിങ്ങൾക്കു നന്ദി പറയുന്നു. ഞാൻതന്നെയും അപ്രകാരം ചെയ്യുകയും എന്റെ പ്രാർഥനയിൽ നിങ്ങളെ എപ്പോഴും ഓർക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. രോഗികളുടെ ആരോഗ്യമായ കന്യകമറിയത്തിനു നിങ്ങളെ ഞാൻ ഭരമേൽപ്പിക്കുന്നു. നമ്മുടെ വളരെയേറെ സഹോദരീസഹോദരന്മാർ തങ്ങളുടെ ആവശ്യനേരത്ത് അവളോടു നടത്തിയ പ്രാർഥനാവരികൾ ഞാൻ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നു:

പരിശുദ്ധ ദൈവമാതാവേ, അങ്ങയുടെ സംരക്ഷണത്തിനായി ഞങ്ങൾ ഓടിയണയുന്നു.

ഞങ്ങളുടെ ആവശ്യനേരത്ത് ഞങ്ങളുടെ അപേക്ഷകൾ ഉപേക്ഷിക്കരുതേ.

മഹത്വപൂർണയും അനുഗ്രഹീതയുമായ കന്യകേ,

എല്ലാ ആപത്തുകളിൽനിന്നും ഞങ്ങളെ എപ്പോഴും കാത്തുകൊള്ളണമേ.

നിങ്ങളെയും നിങ്ങളുടെ കുടുംബങ്ങളെയും നിങ്ങളുടെ പ്രിയപ്പെട്ടവരെയും ഞാൻ ആശീർവദിക്കുന്നു. ദയവായി എനിക്കുവേണ്ടികൂടെ പ്രാർഥിക്കാൻ വിസ്മരിക്കരുതേ.

റോമിലെ ജോൺ ലാറ്ററൻ ദേവാലയത്തിൽനിന്ന് 2025 ജനുവരി 14-ാം തീയതി നൽകിയത്.

ഫ്രാൻസിസ് പാപ്പാ

പരിഭാഷ: ഡോ. ജേക്കബ് പ്രസാദ്

കേരള കത്തോലിക്കാ സഭയുടെ ആസ്ഥാന കാര്യാലയം

പി.ഒ.സി., കൊച്ചി - 682 025